

TEROR v práci

„Na začátku jsem byla nadšená. Pak to byla hrůza a teď jen doufám, že už mě dusit nebudou,“ říká Lenka.

Pracuju už řadu let v bance. Dlouho jsem pod sebou měla pár lidí, spíš to pro mě byli kamarádi. Po fúzi s další bankou nás sloučili s dalším týmem. Za šéfa vybrali mě...

VAŘILO SE TO VE MNĚ

V pondělí jsem se představila novým kolegům, bylo ich devět. Nadšení nebyli, čekali, že šéfem bude jeden z nich. Ale věřila jsem, že se nějak shodneme. Jenže ne. Každou chvíli jsem zachytila zlý pohled. Ztichli, když jsem procházela. Při poradách moje návrhy buď rovnou zavrhli, nebo je prostě pustili z hlavy. Vařilo se to ve mně, ale už nejsem žádná dvacítká. Šla jsem tedy za každým zvlášť, vysvětlovala jsem, o co mi jde, snažila se dohodnout. „To jsme se asi špatně

„Bez prášků bych to tehdy nezvládla,“ vzpomíná Lenka.

pochopili,“ řekli mi jakoby jedněmi ústy, „tak my se poradíme a pošleme vám vyjádření písemně.“

ÚKRYT NA TOALETĚ

V jejich kanceláři visela fotka bývalé vedoucí. Věděla jsem, že se s ní scházejí a že jim radí, jak na mě. Nejvíc moci měl Pavel, přirozený vůdce, který měl podle nich „větší koule“ na vedení oddělení. A protože jim šlo o „dobro všech“, spojili se proti jednomu zlu: mně.

Obědy v kantýně? Jak ze seriálu pro středoškolačky. Už jsem tam ani nechodila. Zkoušela jsem být hodná, konstruktivní, ustupovat i křičet. Nic. Vždycky jsem byla sebevědomá, rázná ženská. Po pár měsících s novou partou jsem bez prášků na nervy nebyla schopná dojít do práce. „Probaha, co blbneš?“ Trapná situace, personální ředitelka mě našla schovanou na záchodě, kde jsem vydýchávala další výstup. Styděla jsem se, že nedokážu ukočírovat svůj tým. Čekala jsem

výpověď. „Leni, takhle to nemůžeš nechat, to je šikana. Něco zkusím.“

Domluvila mi sezení s lidmi z Mobbing Free Poradny, kde mi otevřeli oči. Do té doby jsem věděla to, co každý: šéf nesmí dusit podřízené. Ale že by podřízení mohli do bláznice přivést šéfa?

To mě nenapadlo, takže jsem se zaškatulkovala jako „psychicky labilní“. Odpor k práci, nevolnost, nespavost, úzkosti a deprese jsem zařadila mezi své chyby.

„Zase ztráta času, hlavně že si personální udělá čárku,“ nadávali, když se dozvěděli, že máme jít všichni na seminář o šikaně. Jen já věděla proč. Chtělo se mi zvracet...

RŮZNÉ ROLE

Čekala jsem to nejhorší. Ale pak mi spadl kámen ze srdce. Pavel zrovna dnes musel za klientem. Celý tým

dostal přednášku, jak může šikana vypadat, kam může dojít. Vyzkoušeli jsme si různé role – oběť i moc toho, kdo drží bič. Při volné diskusi atmosféra zhoustla, začali jsme ztrácet nervy.

SLZY A KOKTÁNÍ

Potom kolegům najednou začalo docházet, proč jsme tu. Jeden přes druhého tvrdili, že si vymyslím! Už se mi zase zvedal žaludek, rozbušilo se mi srdce. Nejradši bych byla utekla! Ale pak se to najednou začalo obracet.

Promluvil první, po něm další. Ne že by se mi omlouvali, ale pochopili, že se nechali vmanipulovat do zlé hry. Mně se do očí hrnuly slzy, jen se mi podařilo vykrokat, co jsem poslední týdnů prožívala, jak na mě působily ty „nevinné“ naskvěly. Nemůžu to celé jen tak hodit za hlavu, už navždy budu hodně ostražitá.

Ale snažím se věřit, že můj tým už nikdy nikoho dusit nebude. Ani mě... ■

Lenka I., Praha

Zvedal se mi žaludek, rozbušilo se mi srdce.

Jak se bránit šikaně

- Podle údajů Jobsindexu zažilo v uplynulých třech měsících šikanu v práci (mobbing či bossing) 22 % zaměstnanců, opakovaně 16 %. To je celkem 1,6 milionu obyvatel ČR!
- Pokud si myslíte, že čelíte šikaně, ať už od svých spolupracovníků (včetně podřízených), nebo nadřízených, obraťte se na poradnu www.mobbing-freeinstitut.cz, kde vám pomůžou najít řešení.

800 Kč

získáte, pokud nám zašlete svůj životní příběh a redakce ho vybere k otištění. Za každou vaši fotografii, kterou použijeme ke zveřejněnímu příběhu, dostanete dalších **500 Kč**.